

DEZE
ROYALS
MAKEN JE
KAPOT

#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLERAUTEUR

erin watt

DE ROYALS
GEVAAR

Gevaar

HOOFDSTUK 1

EASTON

Iedereen schreeuwt door elkaar heen.

Als ik niet in shock was – en bovendien niet straalbezopen – had ik misschien de afzonderlijke kreten kunnen horen, ze kunnen verbinden aan bepaalde stemmen, iets kunnen begrijpen van de bijtende woorden en kwade beschuldigingen die in het rond vliegen.

Maar nu klinkt het als één eindeloze golf van geluid. Een symfonie van haat, ongerustheid en angst.

‘...de schuld van je zoon!’

‘Sodemieter op!’

‘...aangifte doen...’

‘Easton.’

Ik heb mijn handen voor mijn gezicht geslagen en wrijf met mijn eeltige handpalmen in mijn ogen.

‘...eigenlijk hier? ...had je moeten laten afvoeren in handboeien, klootzak... bedreiging...’

‘...doe je best maar... niet bang voor jou, Callum Royal. Ik ben de openbaar aanklager –’

‘Assistent-aanklager.’

‘Easton.’

Mijn ogen voelen droog en jeukeyg. Ik weet zeker dat ze ook bloeddoorlopen zijn. Ze worden altijd rood als ik gedronken heb.

‘Easton.’

Er mept iets tegen mijn schouder en één stem komt door alle andere heen. Ik kijk met een ruk op en zie mijn stiefzus naar me staan kijken met diepe bezorgdheid in haar blauwe ogen.

‘Je hebt je al drie uur niet meer bewogen. Praat tegen me,’ smeekt Ella zachtjes. ‘Ik moet weten dat je oké bent.’

Oké? Hoe kan ik nou oké zijn? Kijk wat hier gebeurt, verdomme. We zitten in een privéwachtruimte van het Bayview General-ziekenhuis. De Royals hoeven niet naar de algemene wachtruimte bij de spoedeisende hulp zoals de rest van het gepeupel. Wij krijgen overal waar we gaan een voorkeursbehandeling, zelfs in ziekenhuizen. Toen mijn oudere broer Reed vorig jaar werd neergestoken, werd hij pijlsnel de operatiekamer in gereden alsof hij de president zelf was, waarbij hij ongetwijfeld OK-tijd inpikte van iemand die het harder nodig had. Maar Callum Royals naam heeft veel invloed in deze staat. Verdomd, in het hele land. Iedereen kent mijn vader. Iedereen vreest hem.

‘...criminele aanklacht tegen je zoon...’

‘Die klotedochter van je is verantwoordelijk voor...’

‘Easton,’ spoort Ella me nog een keer aan.

Ik negeer haar. Ze bestaat nu niet voor mij. Ze bestaan geen van allen. Ella niet. Pap niet. John Wright niet. Zelfs mijn jongere broer Sawyer niet, die ook net bij ons is komen zitten nadat ze een paar hechtingen in zijn slaap hebben gezet. Een enorm auto-ongeluk, en Sawyer komt weg met een schrammetje.

En intussen is zijn tweelingbroer...

Wat eigenlijk?

Verdomd als ik het weet. We hebben al geen update meer over Sebastian gekregen sinds we in het ziekenhuis zijn aangekomen.

Zijn bloederige, gebroken lichaam werd afgevoerd op een brancard en zijn familie naar deze kamer verbannen om te wachten op nieuws: of hij leeft of dood is.

‘Als mijn zoon dit niet overleeft, zal je dochter ervoor boeten.’

‘Weet je wel zeker dat hij je zoon is?’

‘Vuile klootzak!’

‘Hoezo? Volgens mij hebben al je jongens een DNA-test nodig. Waarom laat je dat niet meteen even doen? We zijn nu toch in een ziekenhuis. Kleine moeite om wat bloed te laten aftappen en te laten bevestigen welke van je zonen een Royal is en welke het gebroed van O’Halloran –’

‘Pap! HOU JE KOP!’

Hartleys gekwelde stem snijdt als een mes door me heen. De anderen bestaan nu misschien niet voor me, maar zij wel. Ze zit al drie uur in de hoek van de kamer. Net als ik heeft ze geen woord gezegd. Tot nu toe. Nu is ze overeind gekomen, en haar grijze ogen fonkelen van woede, haar stem klinkt hoog en schel en beschuldigend terwijl ze naar haar vader toe stapt.

Ik snap niet wat John Wright hier doet. Hij kan zijn dochter niet uitstaan. Hij had Hartley naar een kostschool gestuurd. Ze mocht niet meer thuis komen wonen toen ze terug was in Bayview. Hij schreeuwde eerder vanavond nog tegen haar dat ze geen deel meer uitmaakte van hun gezin en dreigde haar zusje weg te sturen.

Maar toen de ambulances Hartley, de tweeling en het vriendinnetje van de tweeling hadden meegenomen, was Wright de eerste die erachteraan reed naar het ziekenhuis. Misschien wil hij zeker weten dat Hartley niemand vertelt wat voor tuig hij is.

‘Wat doe je hier eigenlijk!’ schreeuwt Hartley. Dat is precies wat ik ook denk. ‘Ik ben niet gewond geraakt bij het ongeluk! Met mij gaat het prima! Ik heb je hier niet nodig en ik wíl je hier niet!’

Wright roept iets terug, maar ik let er niet op. Ik heb het te druk met naar Hartley kijken. Sinds haar auto voor het landhuis van haar vader tegen de Range Rover van de tweeling botste, heeft ze volgehouden dat het prima met haar gaat. Niet tegen mij, natuurlijk; nee, ze heeft nog niet één keer mijn kant op gekeken. Ik kan het haar niet kwalijk nemen.

Ík heb dit gedaan. Ik heb vanavond haar leven verwoest. Door mij is ze in die auto gestapt precies op het moment dat mijn broers de hoek om kwamen scheuren. Als ze niet zo overstuur was geweest, had ze hen misschien eerder gezien. Misschien zou Sebastian dan niet... dood zijn? Of leeft hij nog?

Verdomme, waarom krijgen we geen nieuws?

Hartley blijft volhouden dat ze niet gewond is, en kennelijk waren de verpleegkundigen het daarmee eens, want ze hebben haar onderzocht en toen mocht ze naar de wachtkamer, maar ik vind haar er niet zo goed uitzien. Ze zwaait een beetje op haar benen. Ze ademt oppervlakkig. Ze is ook bleker dan de witte muur achter haar, wat een schokkend contrast oplevert tussen haar huid en haar pikzwarte haar. Maar er is geen druppeltje bloed te zien. Niets. Het maakte me slap van opluchting om dat te zien, want Sebastian zat helemaal onder.

Er komt gal in mijn keel omhoog als ik het ongeluk weer voor me zie. Scherven van de kapotte voorruit overal op de grond. Sebastians lichaam. Die rode plas. Laurens gekrijs. De Donovans hebben Lauren al opgehaald en naar huis gebracht, godzijdank. Die meid bleef maar schreeuwen, vanaf het moment waarop ze het Bayview General binnenkwam tot de seconde dat ze weer wegging.

‘Hartley,’ zegt Ella’s rustige stem, en ik weet dat mijn stiefzus Hartleys asgrouwe uiterlijk ook heeft opgemerkt. ‘Kom even zitten. Je ziet er niet zo goed uit. Sawyer, ga wat water voor Hartley halen.’

Mijn jongere broer verdwijnt zonder een woord te zeggen. Hij is al een zombie sinds zijn tweelingbroer is afgevoerd.

‘Het gaat prima met me!’ snauwt Hartley, en ze duwt Ella’s kleine hand van haar arm. Ze draait zich weer om naar haar vader, nog steeds wankelend. ‘Jij bent de reden dat Sebastian Royal gewond is geraakt!’

Wrights mond valt open. ‘Hoe d rf je te insinueren –’

‘Insinu eren?’ onderbreekt ze hem kwaad. ‘Ik insinueer niet! Het is een feit! Easton zou vanavond niet bij ons huis zijn geweest als jij niet had bedreigd mijn zusje weg te sturen! Ik zou niet achter hem aan zijn gekomen als hij niet naar jou toe was gegaan!’

Dan is het dus mijn schuld, wil ik tegenwerpen, maar ik ben te zwak en te verrekte laf. Maar het is waar.  k ben de reden dat dit is gebeurd. Ik heb het ongeluk veroorzaakt, niet Hartleys vader.

Hartley wankelt weer, en nu aarzelt Ella niet: ze slaat een hand om Hartleys bovenarm en trekt haar mee naar een stoel. ‘Zitten,’ beveelt ze.

Intussen staan mijn vader en die van Hartley weer tegenover elkaar. Ik heb Callum nog nooit zo kwaad gezien.

‘Hier zul je je niet uit kunnen kopen, Royal.’

‘Jouw dochter zat achter het stuur, Wright. Ze heeft geluk als ze haar volgende verjaardag niet in de jeugdgevangenis hoeft te vieren.’

‘Als er al iemand naar de gevangenis gaat, is het jouw zoon. Verdomme, al je zonen horen daar te zitten.’

‘Waag het niet me te bedreigen, Wright. Ik kan binnen vijf minuten de burgemeester hier hebben.’

‘De burgemeester? Denk je dat die snotterende pennenlikker het lef heeft om me te ontslaan? Ik heb in deze godvergeten gemeente meer zaken gewonnen dan elke andere aanklager in de

geschiedenis van Bayview. De burgers zouden hem aan het kruis nagelen, en jij –'

Voor het eerst in drie uur tijd vind ik mijn stem. 'Hartley,' zeg ik hees.

Wright stopt halverwege zijn zin. Hij draait zich met een ruk naar me om en werpt me een dodelijke blik toe. 'Praat niet tegen mijn dochter! Hoor je me, klootzak? Geen woord tegen haar.'

Ik negeer hem. Mijn blik is aan Hartleys bleke gezicht vastgehaakt. 'Het spijt me,' fluister ik tegen haar. 'Dit was allemaal mijn schuld. Ik heb het ongeluk veroorzaakt.'

Haar ogen worden groot.

'Geen woord tegen haar!' Schokkend genoeg komt dat van mijn vader, niet de hare.

'Callum,' zegt Ella, die even verbaasd kijkt als ik.

'Nee!' buldert hij, met zijn Royal-blauwe ogen op mij gericht. 'Niet één woord, Easton. Er kan hier een criminele aanklacht op volgen. En h^{ij}' – pap kijkt naar John Wright alsof hij een levende manifestatie van het ebolavirus is – 'is assistent-aanklager. Geen woord meer over het ongeluk zonder dat onze advocaten erbij zijn.'

'Typisch de Royals,' sneert Wright. 'Altijd dekken ze elkaar in.'

'Jouw dochter is tegen de auto van mijn zoon geknald,' bijt pap hem toe. 'Zij is de enige verantwoordelijke.'

Hartley maakt een jammergeluidje. Ella zucht en wrijft haar over haar schouder.

'Jij bent niet verantwoordelijk,' zeg ik tegen Hartley, en ik negeer alle anderen. Het lijkt wel alsof wij de enigen in de kamer zijn. Ik en dit meisje. Het eerste meisje met wie ik wilde omgaan zonder dat er kleren uit hoefden. Een meisje dat ik als een vriendin beschouw. Een meisje met wie ik meer wilde zijn dan alleen vrienden.

Vanwege mij moet dit meisje de toorn van mijn vader ondergaan. En ze voelt zich verschrikkelijk schuldig vanwege een ongeluk dat nooit was gebeurd als ik me er niet mee had bemoeid. Reed noemde zichzelf vroeger altijd de Verwoester. Hij dacht dat hij het leven verpestte van iedereen van wie hij hield.

Reed heeft het mis. Ik ben degene die alles verpest.

‘Maak je geen zorgen, wij gaan,’ gromt Wright.

Ik span mijn spieren als hij naar Hartleys stoel stampst.

Ella slaat in een beschermend gebaar een arm om Hartleys schouder, maar mijn vader schudt kort zijn hoofd naar haar. ‘Laat ze gaan,’ blaft pap. ‘Die klootzak heeft gelijk: ze horen niet hier bij ons.’

Er komt een brok van paniek in mijn keel op. Ik wil niet dat Hartley weggaat. En ik wil al helemaal niet dat ze met haar vader meegaat. Wie weet wat hij haar zal aandoen.

Hartley denkt daar overduidelijk ook zo over, want ze krimpt meteen in elkaar als haar vader haar probeert overeind te trekken. Ze schudt Ella’s arm van zich af. ‘Ik ga nergens heen met jou!’

‘Je hebt geen keus,’ snauwt hij. ‘Ik ben nog steeds je wettige voogd, of het je bevalt of niet.’

‘Nee!’ Hartleys stem is net een donderslag. ‘Ik ga niet!’ Haar hoofd draait naar mijn vader toe. ‘Luister, mijn vader is een –’

Die zin maakt ze nooit af, want een tel later duikelt ze naar voren en slaat ze tegen de grond. Het geluid van haar hoofd dat de tegels raakt zal me de rest van mijn leven bijblijven.

Honderd handen lijken naar haar te worden uitgestoken, maar ik ben als eerste bij haar. ‘Hartley!’ roep ik, terwijl ik aan haar schouder trek. ‘Hartley!’

‘Beweeg haar niet,’ blaft mijn vader, en hij probeert me opzij te duwen.

Ik ruk me van hem weg, maar ik laat haar ook los. Ik ga op de

vloer liggen, met mijn gezicht bij haar hoofd. ‘Hartley. Hart. Ik ben het. Doe je ogen open. Ik ben het.’

Haar oogleden bewegen niet.

‘Blijf bij haar uit de buurt, klootzak!’ schreeuwt haar vader.

‘Easton.’ Het is Ella. Er klinkt afgrijzen in haar stem door terwijl ze naar de zijkant van Hartleys hoofd gebaart, waar een dun straaltje bloed naar buiten sijpelt. Ik heb het gevoel dat ik moet overgeven, en dat komt niet alleen door de alcohol die nog steeds door mijn aderen stroomt. ‘O god,’ zegt Ella ademloos. ‘Haar hoofd. Ze heeft zo hard haar hoofd gestoten.’

Ik slik mijn angst weg. ‘Het is wel goed. Het komt wel goed.’ Ik draai me om naar mijn vader. ‘Roep een dokter! Ze is gewond!’

Iemand grijpt mijn schouder vast. ‘Ik zei: blijf uit de buurt van mijn dochter!’

‘Blijf jij maar uit haar buurt!’ snauw ik tegen Hartleys vader.

Plotseling is er commotie achter me. Voetstappen. Nog meer geroep. Deze keer laat ik me wegtrekken. Het is weer net zoals met Sebastian. Hartley ligt op een brancard, en artsen en verpleegkundigen blaffen opdrachten tegen elkaar terwijl ze haar wegrijden.

Ik staar naar de lege deuropening. Verdoofd. Geschokt.

Wat is er zojuist gebeurd?

‘O god,’ zegt Ella nog eens.

Mijn benen kunnen mijn gewicht niet meer dragen. Ik laat me op de dichtstbijzijnde stoel vallen en hap naar adem. Wat. Was. Dat?

Was Hartley de hele tijd toch gewond, zonder iets te zeggen? Had ze het misschien zelf niet in de gaten? Maar de verpleegkundigen zeiden dat haar niets mankeerde, verdomme.

‘Ze zeiden dat ze in orde was,’ kras ik. ‘Ze hoefde hier zelfs niet eens te blijven.’

‘Het komt wel goed,’ verzekert Ella me, maar ze klinkt niet

erg overtuigd. We zagen allebei dat bloed, en de paarse plek die op haar slaap opkwam, en haar slappe mond.

O, shit. Ik moet kotsen.

Ik moet het Ella nageven: ze springt niet weg als ik me naar voren buig en over haar schoenen heen kots. Ze streelt alleen over mijn haar en strijkt het van mijn voorhoofd. ‘Rustig aan maar, East,’ mompelt ze. ‘Callum, ga wat water voor hem halen. Sawyer zou het gaan halen, maar ik weet niet waar hij heen is gedwaald. En u’ – ik neem aan dat ze het tegen Wright heeft – ‘het wordt tijd dat u vertrekt. U kunt ergens anders wachten op nieuws over Hartley.’

‘Met alle plezier,’ zegt Hartleys vader walgend.

Ik weet het zodra hij weg is, want iets van de spanning verdwijnt uit de lucht.

‘Het komt wel goed met haar,’ zegt Ella opnieuw. ‘En met Sebastian ook. Het komt goed met iedereen, East.’

In plaats van me gerustgesteld te voelen, geef ik nog een keer over.

Ik hoor haar zachtjes in zichzelf mompelen: ‘Godsamme, Reed, schiet op en kom h erheen.’

Het wachten begint weer. Ik drink water. Mijn vader en Sawyer zitten er zwijgend bij. Ella slaat haar armen om Reed heen als hij eindelijk aankomt. Hij moest helemaal hierheen rijden van de universiteit en ziet er uitgeput uit. Dat snap ik wel; het is drie uur ’s nachts. We zijn allemaal uitgeput.

Nieuws over Sebastians toestand komt als eerste binnen. Zijn hoofdwond is de grootste zorg. Er zit een zwelling in zijn hersenen, maar de artsen weten nog niet hoe ernstig die is.

Mijn oudste broer Gideon komt een poosje na Reed aan, net op tijd om dat van Sebs hersenen te horen. Gid geeft over in de prullenbak in de hoek van de kamer, al denk ik dat hij niet dronken is, zoals ik.

Pas uren later verschijnt er weer een arts in de deuropening. Het is niet dezelfde die Seb heeft geopereerd, en hij kijkt verschrikkelijk opgelaten de kamer in.

Ik werk me overeind. Hartley. Dit moet over Hartley gaan.

HOOFDSTUK 2

HARTLEY

Ik word wakker van fel licht in mijn gezicht. Ik knipper duf met mijn ogen en probeer vormen te onderscheiden tussen de witte schimmen die ik zie.

‘Daar is ze. De Schone Slaapster is ontwaakt. Hoe voel je je?’ Het licht flitst weer. Ik steek mijn hand uit om het weg te slaan, maar val bijna flauw van de pijn die me overspoelt.

‘Zo goed, hè?’ zegt de stem. ‘Laten we haar nog dertig milligram Toradol geven, maar hou haar in de gaten op eventuele bloedingen.’

‘Ja, dokter.’

‘Super.’ Iemand klapt twee stukken metaal tegen elkaar en ik grimas.

Wat is er met me gebeurd? Waarom heb ik zo veel pijn dat ik het zelfs in mijn kiezen voel? Heb ik een ongeluk gehad?

‘Rustig maar.’ Een hand drukt me terug op iets zachts; een matras. ‘Niet gaan zitten.’

Er klinkt een mechanisch gezoem, waarop het hoofdeinde van het bed omhoogkomt. Ik krijg een van mijn plakkerige oogleden open en zie door mijn wimpers de reling van een bed, de flap van

een witte jas en nog een donkere schim.

‘Wat is er gebeurd?’ kras ik.

‘Je hebt een auto-ongeluk gehad,’ zegt de donkere schim naast me. ‘Toen de airbag opblies, heb je een paar ribben aan de linkerkant gebroken. Je trommelvlies is geknapt. Als gevolg van de vestibulaire onbalans samen met wat dyspneu... kortademigheid... ben je flauwgevallen en heb je behoorlijk je kop gestoten. Je hebt een hersenschudding en wat licht hersentrauma.’

‘Hersentrauma?’

Ik breng mijn hand naar mijn borst, de hele weg grimassend, tot ik hem op mijn hart kan drukken. Ik haal diep adem. Het doet pijn. Langzaam laat ik mijn arm weer naast me zakken.

‘Dat klopt nog, voor het geval je je dat afvroeg.’ Dat komt van de eerste stem. Hij moet de dokter zijn. ‘Als je niet zo groot bent, moet je eigenlijk zo ver mogelijk van het stuur af zitten. Een airbag die opblaast is net alsof je in je gezicht wordt gestompt door een zwaargewicht bokser.’

Ik probeer me dingen te herinneren, maar er zit niets in mijn hoofd. Het voelt leeg en vol tegelijk.

‘Weet je wat voor dag het is?’

Dag... In gedachten ga ik ze af. Maandag, dinsdag, woensdag... Maar die lijken me geen van alle te kloppen. ‘Hoelang... ben ik... hier?’ weet ik uit te brengen. Mijn keel voelt rauw, maar ik zou niet weten hoe dat door een ongeluk kan zijn gebeurd.

‘Hier,’ zegt de vrouwenstem, en er duwt een rietje tegen mijn lippen. ‘Het is water.’

Het water is heerlijk en ik slurp het op totdat het rietje wordt weggetrokken.

‘Dat is genoeg. We willen niet dat je misselijk wordt.’

Misselijk van water? Ik lik langs mijn droge lippen, maar kan niet de fut opbrengen om in discussie te gaan. Ik zak terug in de kussens.

‘Je bent hier nu drie dagen. Laten we een spelletje doen,’ stelt de dokter voor. ‘Kun je me vertellen hoe oud je bent?’

Dat is een makkelijke. ‘Veertien.’

‘Hmm.’ Hij en de verpleegkundige wisselen een blik uit die ik niet snap. Ben ik soms te jong voor de medicijnen die ze me geven?

‘En je naam?’

‘Tuurlijk.’ Ik doe mijn mond open om te antwoorden, maar mijn geest is leeg. Ik knijp mijn ogen dicht en probeer het nog een keer. Niks. Een dikke vette niks. Ik kijk in paniek naar de dokter. ‘Ik kan niet...’ Ik slik en schud heftig mijn hoofd. ‘Het is...’

‘Maak je niet druk.’ Hij grijnst ontspannen, alsof het niets voorstelt dat ik mijn eigen naam niet meer weet. ‘Geef haar nog een dosis morfine en een benzococktail en roep me als ze wakker wordt.’

‘Komt voor elkaar, dokter.’

‘Maar ik... Wacht,’ zeg ik, terwijl zijn voetstappen weglopen.

‘St. Het komt wel goed. Je lichaam heeft rust nodig,’ zegt de verpleegkundige, terwijl ze me met een hand op mijn schouder tegenhoudt.

‘Ik moet weten... Ik moet vragen,’ corrigeer ik mezelf.

‘Niemand gaat weg. We zijn hier allemaal nog als je weer wakker wordt. Ik beloof het.’

Omdat het te veel pijn doet om me te bewegen, laat ik me geruststellen. Ze heeft gelijk, besluit ik. De dokter zal hier zijn, want dit is een ziekenhuis en daar werken dokters. Waarom ik hier ben, hoe ik me heb bezeerd, dat kan allemaal wachten. De morfine en benzococktail – wat dat ook is – klinken goed. Ik stel de volgende keer dat ik wakker ben wel weer vragen.

Maar ik slaap niet goed. Ik hoor geluiden en stemmen; hoog, laag, ongerust, boos. Ik frons en probeer die ongeruste stemmen

te vertellen dat het wel goed met me komt. Ik hoor een naam, steeds herhaald: Hartley, Hartley, Hartley.

‘Komt het goed met haar?’ vraagt een lage mannenstem. Het is de enige die ik die naam heb horen zeggen: Hartley. Heet ik zo?

Ik buig me naar die stem toe als een bloem die de zon opzoekt.

‘Alle tekenen wijzen erop. Ga nou maar even slapen, jongen. Anders lig je straks in hetzelfde bed als zij.’

‘Nou, hoop doet leven,’ grapt de eerste stem.

De dokter lacht. ‘Dat is de juiste instelling.’

‘Dus ik mag blijven?’

‘Nee. Ik schop je er nog steeds uit.’

Niet weggaan, smee ik, maar de stemmen luisteren niet naar me en al snel ben ik alleen in de donkere, verstikkende stilte.

Voor Lily, licht van het leven.

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Royals – Cracked Kingdom*

Verschenen bij EverAfter Romance

© 2018 Erin Watt

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Text & Image

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4826 2 (e-book 978 90 261 4827 9)

NUR 285